

Előfizetési díj:
 Válszó postán vagy helyben házhoz
 hordva:

Egy évre	20.—
Felére	10.—
Negyedévre	5.—
Egy hónapra	1,50

Egy szám 10 krajczár.

Hirdetési díj: 9 hasábos petiszer egy-
 szeri hirdetésre 12 kr., többször 10 kr.

Bálysági díj minden hirdetésért kü-
 lön 30 kr.

Nyitdíj: öt hasábos sor 30 krajczár.

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
 Budapest IV. megyeházánál 9. sz.
 (A lap szellemi részét illető minden
 közlemény küldendő, — a küldemények
 csak bérmentesen fogadhatók el.)
 Kéziratok csak rendkívüli esetben kü-
 ldetnek vissza.

Kiadó-hivatal:
 Budapest IV. megyeházánál 9. sz.
 Vodianer F. nyomdájában.

Budapest, április 15.

A „Hon” legutolsó, 14-én kérés este tett
 bécsi tudósítása szerint teljesen megfelle-
 kedte az alkudozást. Kedden kezdődik újra egy ö fel-
 sége elnöklete alatt tartandó konferenciában.
 Tehát csakugyan bevonják az alkudozást a
 fejedelem személyét. Ha az megtörténik, akkor
 egy teljesen alkotmányellenes eljárásnak le-
 szünk tanúi, olyannak, melyet magunk az 1867
 —68-iki közöségi törvények kizárnak. Ezek-
 minden meg határozva a modus procedendi
 minden egyes kérdésben, melynek eldöntésére
 a két fél érintkezése szükséges.

Ezek közül egyedül a quota meghatá-
 zásánál van fenntartva a fejedelem részére ak-
 tív szerep, ő határozza meg a quota arányát,
 ha a két országgyűlés nem tud megegyezni,
 minden egyéb a két fél megegyezésétől van
 függővé téve, s ha az egyezség nem sikerül,
 mint az 1867. XII. t. cz. 68. § a mondja:
 „magától értetődik, hogy az ország önálló tör-
 vényes intézkedési jogát magának fenntartja.”
 Ezen fenntartás az említett §-ban a vámszövet-
 ség tárgyaira nézve van ugyan specifizálva fel-
 hozva, de hogy áll minden egyébekre nézve is,
 magának a §-nak általános értelemben való fo-
 galmaszából kétségtelenül kitűnik, ha nem
 felel meg a dolog természetében.
 A közöségi törvényekben a „két fél” szere-
 pel mindent. Mindenik félnek kiegészítő része
 a fejedelmé: belegyezhetik a két fél miniszte-
 riumai részéről teendő javaslatokba, illetőleg
 azoknak előterjesztésébe, de annak, hogy a feje-
 dem maga egy közös értekezleten hozza létre
 az egyenlő miniszteri előterjesztéseket, az em-
 litett törvényekben nincs semmi nyoma. A két
 miniszterium készít javaslatokat saját orszá-
 gnyelvére, ezen intézkedések van megem-
 litve mindenütt, a hoz a két fél érintkezéséről
 van szó.

A fejedelmének személyének illetőlvonása
 az alkudozásba, nem első esete az incorrec-
 t eljárásnak, melyet a Tisza-kormány az Ausztriá-
 val fenforogó egyezkedési kérdésekben követett.
 A kormány eljárása a vámgnyben nemcsak lé-
 nyegére nézve volt sajnos, hanem formailag is
 hibás volt kezdettől fogva s nagyon valószínű,
 hogy az elkövetett formahibák fatalis befolyás-
 olynak lesz magára a lényegre is.

Hibás volt azon eljárás, hogy a tárgyalás
 minden stádiumában a kormány maga intéz-
 kedett és nem az országgyűlés. Mint Simonyi
 Ernő előadta nemrég e lapokban, Irányi Dánielnek
 1873-iki februárban tett kezdeményezése folytán
 márcziusban elhatározta a képviselőház, hogy a
 miniszterium a vámszövetés kereskedelmi szor-
 zódást vizsgálja át és adjon róla véleményes
 jelentést, a jelentés felett a után a ház fogván
 határozni. A jelentés késett egyre s véglegesen el-
 maradt. A Wenckheim-Tisza kormány 1875-iki márczius-
 ban lépésben, felvette programjába a vámszövetés
 revidióját, de a képviselőház 1873-iki határozatának
 ő sem tett eleget, nem adott véleményes jelentést
 az alkudozás eredményeiről; nem adott a képvise-
 lőknek alkalmat, hogy a teendők iránt intéz-
 kedjék, hanem önhatalmalug indította meg az
 1867. XVI. törvénybe foglalt vámszövetés XII.
 cikkje értelmében a másik fél fel való alkudo-
 zást május 30-án. Letelvé a hat hónap, ismét nem
 referált a k. háznak, hanem felmondta önhatalmalug
 a vámszövetéséget november 29-én és hasonlóképen
 indította meg a törvény értelmében „a szerződés
 megújítása” végetti egyezkedést.

A felmondás most már bevégzett tény és
 lényegére nézve sokkal inkább összehangzott a
 közhajhással, hogysem ellene kifogást tenni, magát
 bárki is hajlandóan érezte volna. De azért az
 eljárás nem volt kevésbé hibás alklag. Sem az
 1867. XII. t. cz. 61. §-a, sem a vámszövetés XII.
 cikkje nem rendel a kormányt a vámszövetés irán-
 tani eljárásról, sőt az elsőben „a két, országgyűlés”
 a másodikban az egyik és másik „fél” van az intéz-
 kedésre hívva, mint ez a dolog természetében fekszik.
 Különösen a felmondást illetőleg világosan mon-
 dja a vámszövetés XII. cikkje, hogy „mindkét fél
 szabadságában áll egyévi felmondással élni.”
 Hogy a két fél alatt nem a két kormány, hanem a két
 ország, tehát országgyűlés értenőd, az bizonyítást
 nem kíván; a két miniszterium negociálja, de csak az
 országgyűlés kötheti meg a szerződést a azt fel-
 mondani csak annak lehet joga, ki megkötötte. S így értelmezte azt a
 képviselőháznak fentemlített határozata, mely-
 nem fogva éppen azért utasítottát a miniszte-
 rium az ügynek tanulmányozására és jelentés-
 tételre, hogy a ház annak alapján maga intéz-
 kedhessék a felmondás és az újabb egyezkedés
 tárgyában.

A felsorolt esetekben való incorrec-
 t eljárásnak rosz következményei nyilvánvalók. Kö-
 vetkezés a pressio, és pedig oly irányban, mely
 az országnak eddig tisztán nyilvánuló kíván-
 ságával ellentétben áll. A nemzetnek egyhang-
 kivánása a független bank és külön vámtérlet.
 Ha a kormány megtette volna az 1873-iki
 képviselőházi határozat értelmében a jelentést,
 az országgyűlés által lett volna utasítva a

vámszövetés felmondására és ezután a szer-
 ződés megújítása” iránti értekezletnek fog-
 natba vételére: nagyon valószínű, hogy oly
 módon lett volna utasítva, hogy a külön vámtér-
 let alapján indítsa meg ezen értekezletet. Ez
 esetben a kormány lett volna az országgyű-
 lés elnöke által közte, a helyett, hogy most
 megfordítva az országgyűlés fog állani a
 kormány által eszközölt kiegyezés pressiója
 alatt. És ezen pressiót most még súlyosabbá
 teszi a kormány az által, hogy a fejedelmek
 tekintélyének aegise alá buvík, úgy hogy az,
 mit előterjeszt, úgy fog az országgyűlés előtt
 állni, mint az osztrákoktól kapható concessióknak
 nagy fátalsággal létrehozott netovábbja egy-
 szerszintű a fejedelmi akarat kifolyása.

Ily helyzetben lesz az országgyűlés az
 esetleges új közöségi alkudozás alkudozás al-
 kalmával. De várunk rá ezen esetben még más
 behatások is. Meglehet, hogy magunknak a köz-
 ségi törvényeknek és nevezetesen az 1867.
 XVI. t. cikknek szövegéből is fegyvert fog
 akarni kovácsolni ellenük a sophistika. Már is
 megtörtént az ismeretes Horánszky fele inter-
 pellatió alkalmával. De jól emlékezhetünk
 1867-ből, mi történt akkor a bankto pragmatika
 magyarizálásával. Valamint akkor ki tudták
 magyarul az anyagi örökösödésből a közös
 hadsereget, a delegációt és közös miniszte-
 riumot, úgy ki fogják majd akarni magyarizálni a
 vámszövetéséget 1867-ben a vámtérleti közöségi
 alapján történt megkötéséből azt, hogy ezt más
 alapon kötni nem is lehet. Meglehet, hogy ismét élve-
 ztjük azt a szomorú látványt, hogy magyar em-
 berek fognak tőrekédni Magyarország jogainak
 és törvényeinek nyakát kitékerni, mint tették
 1867-ben, miután azt a Lushandalek támadása
 ellen megvédelmezték. És mi mesterekkel bi-
 runk a sophistikaiban, s ehcz hálados hallga-
 tósággal.

A képviselőház 1875-iki november 29-ki
 ülésében Tisza Kálmán miniszterelnök Horánszky
 Nándor által interpelláltatta magát, hogy a vám
 és kereskedelmi szerződés tárgyában tett lépé-
 sekről a képviselőházat értesítse. Elmondván a
 dolgunk historiamát (mint azt fentebb emlitettük)
 beszédét következőképen folytatta:

„Azonban t. ház! a vám és kereske-
 delmi szövetés felmondása nem jelenti a külön
 vámtérletek felállítását. (Mozgás balról) Az
 1867. XVI. törvény cikk 12 §-a, mely a felmonda-
 si jogot megadja, határozottan azt mondja: „ha
 ez ut az egyezség 6 hónap alatt el nem érhető,
 mindkét félnek szabadságában áll egyévi fel-
 mondással élni.” Ez megtörtént. Azt mondja
 továbbá a törvény: „Ez esetben a szerződés
 megújítása iránti egyezkedés haladék nélkül
 megkezdendő. Tehát, mint ismétlem, a törvény
 tiszta értelmében is, a szerződés felmondása
 nem a külön vámsorompók felállítását, hanem a
 szerződés megújítása iránti egyezkedés hala-
 dektalan megindítását jelenti. A kormány
 tehát azt tartja feladatának mind azért, mert
 — a mint jelezni már hót voltam — az or-
 szág érdekeinek megfelelő, a kölcsönös méltá-
 nyosságra fektetett egyezséget és ez alapon a
 közös vámtérlet fenntartását Magyarország
 szempontjából előnyösebbnek tartja, mint a
 külön vámtérlet felállítását; a kormány, mon-
 dom, kötelességének fogja ismerni, kitűni el-
 érés végett ugyanazon irányt, melyet eddig
 folytatott, és a melyet az imént jelezni hót
 voltam; oda egykezni, hogy az egyezség létre-
 jöjjön és így a közös vámtérlet az ország
 érdekeinek megóvása mellett fenntartható legyen.”
 (Helyeslés a középén.)

Tisza miniszterelnök ur, (ámbar beszéde
 végén kijelentette, hogy végső esetben, hán-
 bapajánkozva, a külön vámtérlet alapjára fogna
 állani) kétségtelenül nagy kedvet árult el ide-
 zett nyilatkozatával az 1867. XVI. törvény-
 cikk szövegének felmagyarázására. Igenis
 jelenti a felmondás a külön vámtérletet, mert
 miért történt a felmondás? Azért, mert az or-
 szágra nézve károsnak tapasztaltott. S ha
 káros volt, bizonyosan az által volt káros, a mi
 tartalmának lényegét képezi, t. i. a területk-
 zösség által. A vámszövetés XII. cikkje má-
 dik bekezdése ezen végpontjának: „Ez esetben
 a szerződés megújítása iránti egyezkedés
 haladék nélkül megkezdendő” — oly érte-
 lésű hájlandónak tulajdonítani a miniszte-
 rium ur, mintha ezen szerződés nem is
 lehetne jövőben más, mint a mostanihoz hasonló
 szövetés és pedig a területi közöségi alap-
 ján. Pedig ezen szerződés lehet akár olyan is,
 mint a melyet például a hawaii szigeték kirá-
 lyságával kötöttünk, mert igaz, hogy ott van,
 nem törvényben, de az 1867-iki vám-
 és kereskedelmi szövetés szövegében,
 hogy az fel nem monda esetben további tíz
 évről tíz évre érvényben marad; de ott van az
 is az 1867. XII. t. cz. 61. §-ában, hogy a szer-
 ződés úgy köthetik „mint két egymástól jogi-
 lag független ország hasonló intézkedéssel
 történik”; és ott van a már gyakran idézett 68.
 §-ban, hogy ha „az egyezkedés nem sikerül”,
 az ország szabad rendelkezési jogát fenntartja.

Ezen intézkedés pedig nemcsak az első szer-
 ződéstől esetre áll, hanem áll valamennyi
 következő, tehát a most előttünk álló esetre is.
 Ha nem sikerül az egyezség, akkor mind a
 két fél intézkedik saját érdekei és tetszése
 szerint; nem valószínű, hogy meglehessen egy-
 más mellett célszerűen minden szerződés nél-
 kül, de természetes, hogy ily állapotban kell
 léteznie, ha nem tud egymással kiegyezni.

A mi a még be nem fejezett alkudozások
 iránti, nem akarunk még fellágni minden
 reménnyel, de meglehet, hogy elvesztjük az
 első csatavonalat. Hanem hátra lesz még a fő-
 hadállás, az országgyűlés. S az itt kifeje-
 landó vitában jó lesz figyelembe tartani az itt elő-
 soroltakat is. — Majd itt az országgyűlésben
 fog meg előlív végrelegesen, le akar-e a nem-
 zetet mondani mindenről, állami önállóságról,
 anyagi gyarapodásról s végeredményben nem-
 zetségierről. Ha teljessz teszzük ez alkalom-
 mal a közöségi rendszert, akkor e fogalom:
 magyar állam, egy fiktívó válik; a permanenssé
 válandó anyagi nyomoruságnak, mint már vil-
 lágosan láthatjuk, a magyarság ellen fog irá-
 nyulni pusztító és irtó hatása. Miként fog sorsa
 előlív — a fél már is kétségbeesett ország
 aggodalomteljesen fogja váru képviselőinek
 szavazatától.

Mocsáry Lajos.
 A képviselőház a husvét szünnet után első
 ülést fölvé 20-án fogja tartani.

„Bud. Corr.”-nek távirják:
 Tisza Kálmán miniszterelnök ma déli 12
 órakor ö Felsége küllön kikallgatáson fogadta,
 Fluck miniszteri tanácsos ide érkezett, hogy Szell
 pénzügyminiszter referáljon.

A „Pester Lloyd”-nak távirják:
 Ma déli 12 órakor fog a három magyar mi-
 niszter ö Felsége által küllön kikallgatáson fog-
 adatni. Tisza miniszterelnök és Simonyi kereskedelmi
 miniszter a delutáni gyorsvonattal haza jönnek;
 Szell vasmegejítótírti birtokára utazik. Husvételő-
 n a három miniszter visszatért Bécsbe. Kedden d.
 e. 11 órakor ö Felségének elnöklete alatt közös
 miniszter tanács lesz, mikor is az osztrák miniszte-
 reknek a magyar miniszterek által a vám visszaállítását,
 valamint a fogyasztási adóra vonatkozó tett elő-
 terjesztésre határozott választ kell adniok. Ezen
 tanácskozásban egyttal a felállítandó magyar nem-
 zeti bank alapítéleti iránt is megegyezés fog törté-
 nni. A részletekre nézve a nemzeti bank jövő szer-
 dára ígert kimerítő választ adni.

Ugyancsak a „P. Lloyd”-nak sürgönyzik:
 A „N. fr. Pr.” a kiegyezésről következőké-
 jelenti: „A tegnapi semleges oldalról (Andrássy gr.)
 felmerült közbenjárásai ajánlatok maig el nem fo-
 gadhatók. Azon ajánlat, hogy a fenálló viszonyok
 ideiglenesen egy éremeghosszabbítottassanak, szintén
 visszautasítottak. Az osztrák miniszterek kívánják,
 hogy a quota és fogyasztási-adó kérdések közösen
 oldassanak meg. Az elhatározásnak kedden ö fel-
 sége elnöklete alatt tartandó minisztertanácsban
 kell megkezdödni. Mindkét miniszterium saját ka-
 binetjének szolidaritását hangsúlyozza.”

A „N. fr. Presse” írja:
 A két miniszterium ma tartotta utolsó tanács-
 kozását az ünnepek előtt. A mai tárgyalás eredmény-
 éről szólvó bulletin-ek igen optimistikus szinben
 vannak írva. Mennyire adják vissza a dolog állását,
 ismeretlen előttünk; anny azonban bizonyos, hogy
 a miniszterek keddre ismét Bécsbe jönnek; s azon
 hírt is több helyről erősítik, hogy kedden a király
 elnöklete alatt közös minisztertanács lesz. Többi
 közt mondják, hogy az osztrák kormány azon állás-
 pontot foglalja el a fogyasztási adó illetőleg, hogy
 ez a quota-kérdés egyidejű tárgyalása nélkül me-
 goldani nem lehet. Érdekes, hogy az osztrák mini-
 szterek is szemben a magyar miniszterek solidari-
 tássával — hasonlótt tettek.

Egyről-másról.
 Az okos tapintatos embereknek kétségkívül
 legremekből kiesztorgályozott példányra arviz
 idökunk könyvradományokat gyűjtö napjainban
 Mórítz Pál ur, a fátusköba oltott arany lángész.
 Hat ez a küllönös teremtménye a mi boldogját
 járó politikai viszonyainknak, a kit a játszi sors
 buffonak teremtett a legkomolyabb és legszomorubb
 világ kellő középén, nem tudta hirtelenében mivel
 magára vonni az ország kökönyizü kacagó ingerét,
 azon bohókás ötletre vetemedett, hogy mint a „sza-
 badelvív” közigazgató fülesbagolya pénz aláírásokat
 gyűjt a jelen korszak praecidentialis és honmetó
 megszégyenitett Andrássy- és Tisza-ék általán-
 dó nagyszóbor figuráira.
 És nemcsak önmagában módofta ki e finan-
 cziális süttötü hóbotot; nemcsak figurázás jux-
 ganánt fogott e rögeszméjének keresztülvitelehez, ha-
 nem szerencsés is próbált aláírásai iverel a vidék
 százelepekéig nybe vett inséges népe között, sőt hi-
 vatalos alakjában valamennyi főispánt felhívt e
 könyvrexekutióra.
 Heves megye tisztviselőit e hivatalnokait is
 megkisértette jövő emelkedésük reményeinek fe-
 jében. Így aztán oly kiváló résztvét követte a csodá-
 latramlótó együgyűségnek ez államférfiu hólyaggá
 feljutt emberének bizarr felhívását, hogy be is gyűlt
 összesen 2, azaz kiírva két osztrák hasu forint,
 tehát valamivel több, mint egy Mórítz statuál
 kiharikaturázott szobafüftölő fidibus.

Kiváncsiak vagyunk nem valami tulpiros
 kedvű N. N. furlangjától telt-e ki ez a két forintos
 könyör adomány Tisza ur mellszóbrára.
 Eredeti ficzkának kell lennie mindenféleké-
 p, a ki így tréfálta meg Mórítz Pal urat. Ha már ily

előzékenyen mutatta be magát aláíró devajkoda-
 val, okvetlenül meggyézzel is kellett kísérnie ön-
 kéntes adományát. Megírta tehát illő tisztelettel
 N. N. alarczában, hogy a ki hasonló boldordia
 kezdeményezőjévé számla el személyét a legsúly-
 sabb időben is, mint Mórítz Pála, ur az csak
 akaszson nyakába egy kómédiás bódét, a hol aztán
 ingyen vagy díjért mutogathatja vaskos idomzatát,
 mint a Tisza kormányzat dicőségének nevétségére
 legjobban kidomborodott élö — emlekoszpát.

Különben meglehet, hogy a váci utcazi szent
 Kristófnak cigányvalógyból emberi géppé idomi-
 tott szobor parodiája, maga is számított ilyesféle
 hatásra. Neki előjeva van hozzá, mióta a Tisza-ég-
 bolyoztat mécsként pislogó üstökösön a rémséges
 bankdirektorság uszályarmékát képviseli. Alkal-
 masint csak azért fanyalodott rá e furcsaságos
 terve is, mert így akarja magát megörökíteni Ma-
 gyarország — gunykacajában.

Es bizony mi tagadás, rendkívül mulattató
 posztura szükséges ahoz, hogy valaki ez idő szerint
 tartós nyomokkal örökítse meg emlékét a busko-
 mor világ kedélyében.

Annál a szoborra gyűjtö ideánál keresve sem
 találhatott volna komikusabban Mórítz Pal ur
 jelkiszégyességére. Bárha viszont az igazság ked-
 vért el kell ismerni, hogy alkalmasabb egyén sem
 vállalkozott volna Tisza ur gardájából hasonló do-
 logra, mióta ö excellentiája, a fusióval zött hum-
 bug lejártaival, megeléppant úgy hitében, valamint
 nagyszóborban.

Akad is majd bizonyára csintalan véru paj-
 zánköelő, a ki kérdézősködni fog, hogyan lehet ép a
 belső politikai boudoir legbizalmasabb embere
 előtt a közvélemény szemében máris jelentékenyen
 megkissébbedett Tisza Kálmán még mindig mell-
 szóbrára ütenő államférfiu nagyság, a mikor
 megírta Plutarchtól kezdve Montaigneig számos
 tekintely, hogy „inasa előtt senki sem nagy ember.”

Egyébirtat tudja Pal, mint kaszál, akár csak
 a gyönyögysiek. Ezek nem kevesebbet akarnak kasz-
 zálni, mint egy mezei hárt, egy törvényszéket és
 ráadásul törvénybe igatni, hogy Bergengözia gyön-
 gönye képezi a világ metropolisát, mint London és
 a föld kerékének fővárosát, mint Paris. Bliktri-
 ség aztán ekkora szerény kívánságért egy bizalmi
 szavazatot, melyet háznagyi méltósággal kovácho-
 ltak össze Gyönyögys városának nagyraltól polgárai.
 Ne is hajtsason ma senki Gyönyögys felé sze-
 kere rudjával, ha fejebe nem verte, hogy itt akad
 meg az ország tengelye. Pedig hát himezés ide, há-
 mozas oda, nagyon rája férme a diogenesi lezke
 arról a városkáról, melynek büszke lakója helyenk
 kérdéző: „Mit tart nagyszerü városnak felöl.” Azt
 tanácsolni a város atyáinak, — felett az egyenes
 szavu böles, — hogy zárják be a kapukat, mert kü-
 llönben elszalasztják rajta a várost.”

A város t. i. a milyen kicsi volt, épp akkora
 nagy kapukkal bírt.
 Vannak-e Gyönyögysnek a régi harcziás idő-
 köb hatalmas nagy kapui, nem tudom, csak abban
 vagyok bizonyos, hogy a diogenesi görög városka-
 nak nagy kapui sem lehetnek nagyobbak, mint
 Gyönyögysneké a — szája. Terjedelme már a nem-
 zetsorsát idétté, mióta bizalmi szavazattal igye-
 kszik magára vonni a világ szemét, mely eddig leg-
 főlebb számárménésnek híreből ismerte — megye
 és országregéző nagyságát.

Jól számítottak tagadhatlanul, midőn azt az
 idöpontot választották ki bizalmi szavazatukkal a
 legővö reszketettére, mikor a jobb és sebb hírbem
 álló városok mukanni is szégyenkezének. Csak
 abban tévesztették el a hang-számvetést, mintha
 egy bizalmi szavazattal naggya lehetne varázsolni
 egy várost és még tagasabbá tenni kapuit, melyek
 ugis elég tagak arak, hogy kormányátmogató bi-
 zalmatlansággal bámulják meg újságát.
 Egy szóval most az egyszer kétérdelmii bátör-
 kodunk abban is, hogy Gyönyögysön mindig helyes
 hangokon nyugszik az időjósák, mert az ő bizalmi
 szavazata ugyan el nem hártja a kormány főjéről
 sem a villámot, sem a felhőt, legfőlebb arra nézve
 ehét találó, hogy most tornyosulnak élete felett a
 váltakozó sors idök.

A ki jól meggyélt az ágaskodást, mely
 kápatóssá tette Gyönyögys városát Kovách László
 házagny hitetisétté alatt lehetlen el nem szomor-
 kodnia azon érkelstelnen irány miatt, mely elég
 szükkeblü kupezkeskedést üzni a hazafiságból, csak-
 hogy egy-egy törvénykéssékkét, járásbírósigót,
 meg nem tudom mit kápton a hazét ronlásba ta-
 szító politika elnező kegyelméből.

Egyeseknél e községeknél közöséses mo-
 dorrá vált kaczerkódnai a kormánytal, nem tö-
 rődve semmit pusztító működésével, csak X. uri
 egyénisége és Y. helysége valami ajándékok szer-
 heszen szolgalelki bizalmaskodásáért.
 Nem akarják, nem képesek belátni sem a hi-
 vatalvadászó urak, sem a kiváltóságok hajhászó
 községük, hogy ugyanaz a politika, mely az ország
 pénzügyi ronlásánál fogva kényszerült apaszatár a
 hivatalokat, és leszállítani a törvénysekket számat,
 a tönkkel pokokra kárhoztatja az ő nyereségeiket
 is. Mintha bizony egy hivatal, egy törvénysekket me-
 gszézzését kárhoztólhatna valódi előnyökkel és igazi
 haszonnal az országosság volt nyomort és pusztó-
 last; mintha az emelkedő terhekben, és az általános

szegényedésben rettenetes árt nem fizetne kapzsi-
 ságunk; mintha legtávolabbiól is képzeltető volna
 annyira elsietgetve a boldogság, hogy az egész
 haza szenvedhet és elenyészhet, de azért Gyönyögys
 megmaradhat egymagában a bíráknak és ügyvé-
 deknek, a himfeknek és himpelleknek — tünder-
 országul.

Megkeserülhet még valamennyiök az e fajta
 könnyelmü paklázat az ország érdekeivel és jövő-
 vel, csak egyszer dugulyának be a jövedelménforrá-
 sok, merüljön ki a kinstár és azok a tisztelt tör-
 vénysekké, melyeknek hivatalaira és székhelyére oly
 rettenetes a hajsa, azt végék észre a „dies irae
 dies illae” alatt, hogy se pénz, se postó, se fizetés,
 se törvénysekké, elnyelte mindnyáját a sok — bizalmi
 szavazat. Verhová y Gyula.

Mocsáry Géza ur, ki új megválasztásnak ve-
 tette alá személyét, mint legheitelesbb forrásból
 értesülünk, partuk programjával lépett fel és
 választott meg másodszor, és megbízó leveleink
 beadásá után csatlakozni fog országgyűlési képv-
 seltetésünkhöz.

Budapest, április 15.
 „A magyar miniszterek az ünneppokra
 hazatérnek családjaikhoz, és aztán kedden
 visszaindulnak Bécsbe, hogy újra folgyekek a
 tanácskozások megszakkát fonalt.”
 Ezt jelenti husvét ünnepe a könyomatú
 és nem könyomatú újságírisségek. Kétség-
 lenül nincs semmi, a mi megyátogatottól lehetne
 és az elégedett ünnepi hangulatot inkább fel-
 keithető. Vagy talán volna valaki, ki mást
 várt és a reánk ebredő ünneppel végtetleb-
 jelentőséget kapcsoló össze, minthogy a minis-
 zterek a családiaság csendes légkörben élve-
 zék a husvét tojásokat?

Igaz, az ország már oly hosszú ideje a
 legfeszültebb várakozásban van. Több mint
 egy év óta a nemzetnek élete nem is áll egyé-
 böb, mint végtelen terhes vártól, és szörnyü
 sokáig ül rajtuk a kínos lélekalapot, mely a
 megváltó események előtt szokott járni. A nagy
 homentes minden mozzanat, a pártok egye-
 süllése, az elvek feladása, a fusiális minisze-
 rium alakulta, az óriási pártbóbság, a végtelen
 bizalmi nyilvánulások, a rendkívüli áldoza-
 tok mind a várszának új állomásai, a kinyilat-
 hoztatás új igéretet, új jelek, új jóslatok let-
 tek, melyek után új születésnek, új életnek, új
 világnak kelle következnie.

Es most, hogy kormányunk döntö alkudo-
 zásokra indult Bécsbe, végül itt láttuk az izzó
 pillanatot, mely befejezve az idök óriási vajú-
 dását. Ereztük, hogy a vársának meg kell szü-
 nnie, mert vagy ki kell elégtietnie vagy el kell
 vesznie az életnek is, mely csak a vársában
 nyilatkozik. Talán nem tehetett senki magáról,
 hogy bonában hitel nem tekintse az ünnepek
 alkalomszerű találkozását és saját sorsunkkal
 vonatkozásba nem hozza mindazt, mit a vallásos
 hagyomány a husvét jelentőségéről alkott.
 Az evangelium szent történetének közvetlenül
 meg kellett ülnie a nemzet számára, hisz a
 nemzet épen a csodahitet tette politikai rend-
 szert. Mit, lehetséges volna, hogy a csoda,
 melyek végrehajtására megszereztek előre a
 megváltót, megalkottuk a pártlan parlamenti
 többséget és összetöbörzöttük a hívök sokasá-
 gát, az a csoda, melyre az egész nemzet élete
 fektette lett, az meg nem történnék? Nem,
 a nemzetnek nagy husvétja lesz, a csodák be-
 követhetnek. Szemrezenken ott voltak az il-
 hetet képek, melyeket a bibliából örökölt kép-
 zeleltünk. Láttuk, a sirnak zárja pattant, a
 megváltó kikelt, — az egész nemzetem végig
 hangzott a kiáltás: fel! a ma adunk!

Hanem úgy látszik, van valami a ráció-
 nálístak okoskodásaiban, hogy csodák sem
 földi, sem égi dolgokban, az emberi tevékeny-
 ségnek semmi viszonyában élö nem fordulhat-
 nak. Minisztereiink hazatérnek az ünnepekre,
 családjaik körében töltik a husvétt és aztán
 visszamennek Bécsbe az alkudozásokat foly-
 tatni. Szegényektől ki is venné rosz néven; hisz
 Bécsben halálosan belefaradtak a sok hasz-
 talan kísérlethe, hogy Kolombus tojását fel-
 állítsák s itthon kellemes ándúlás szolgálhat
 nekik a tapasztalás, hogy a tojásokat egészen
 meg is lehet enni. Biz ök csodákat em művel-
 hetnek és Bécsben nagyon emberi esetlegeknek
 vannak alávetve. Igaz, a rendkívüli homent-
 tésnek minden jámbor hit és szent emlékezet
 daczára nem kell épen husvét napjára me-
 g-történnie, és a nemzet meg várhatna némi kis
 ideig. De Bécsből az alkudozások egész mene-
 téről folyton a legleverőbb hírek érkeznek. A
 magyar miniszterek nem is gondolhatnak arra,
 hogy a nemzetnek jogát és követelést érvé-
 nyesítsék, de saját nyomorult követeléseikből
 sem érvényesíthetik körömmint sem, hiába
 tesznek meg ök engedményeket, az osztrák
 fenhéjjás még a candiumi járom alatt köve-
 teli a gyalázatos elvonulást. Minisztereiink

